

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθέννας νέτος σκέτος.

- Π.—Λοιπόν καὶ σύ, βρέ μασκαρά καὶ σὺ μαζέτα πρώτης, ἐπῆρες τὸ παράσημο καὶ μοῦγινης ἱππότης;
- Φ.—Κλάψε, καῦμένε Περικλῆ, τὸν ἀκριβὸ σου φίλο καὶ πάρε τὸ μαστοῦνι σου καὶ σπάσε τον' στοῦ ξύλο.
- Π.—Καὶ δὲν μοῦ λέτε τὸ γιατί, ἀγαπητὲ ἱππότη;
- Φ.—Δὲν ἔχουν πιά ὑπόληψι σ' ἐμένα ὅπως πρῶτα, ἢ φάτσα μου ἐντύπωσι θαρρῶ πῶς δὲν τοὺς κάνει, μὲ θεωροῦν γιὰ πρόστυχο τοῦ δρόμου μπεχλιβάνη, μὲ θεωροῦν ὡς σκύβαλον, περίτριμμα χυδαῖον καὶ ὄχι Φασουλῆν σωστόν καὶ ἄνθρωπον σπουδαῖον.
- Π.—'Αλλὰ γιατί δὲν ἔχουν πιά ὑπόληψι σ' ἐμένα;
- Φ.—Διότι μ' ἀργυροῦν σταυρὸν ἐστόλισαν κι' ἐμένα. Ἐνόσω, Περικλῆ, σταυρὸν δὲν εἶχα εἰς τὸ στήθος, ἐνόσω ἤμου ἀφανῆς ἀνάμεσα 'στοῦ πληθῆος, ἐνόμωζα ἐνὸς παρὰ ὑπόληψι πῶς εἶχα, μὰ τώρα πάει, ἀδελφέ, μοῦ ἔκοψαν τὸν βῆχα. Τώρα κι' ἐγὼ ἐπίσημος θὰ γίνω σὰν τοὺς ἄλλους, θὰ τρέχω μὲ τὸν ἀργυροῦν' στοῦ Παλατιοῦ τοὺς μπάλους,
- θεριὰ συγχαρητήρια καθέννας θὰ μοῦ στέλλη, θὰ εἶμαι ἄνθρωπος κι' ἐγὼ ποῦ λέγουν τῶν ἐν τέλει, θὰ εἶμαι σεβαλιέ κι' ἐγὼ καθὼς ὁ Δὸν-Κιχῶτος, θὰ βροῖσκωμ' ἵστας τελετάς ἀπὸ τοὺς πρώτους πρώτους, θὰ τόχης γιὰ πολλὴ τιμὴ παρὲα νὰ σοῦ κάνω καὶ θὰ μὲ πᾶν μὲ μουσικὴ σὰν μουλθη νὰ πεθάνω. Τόπον λοιπὸν 'στὸν σεβαλιέ, βαρδάτε παραπέρα, μακρὰν καὶ σὺ ὁ Περικλῆς, μακρὰν ἢ κάθε λέρα, μακρὰν ἐσεῖς οἱ πρόστυχοι καὶ ἀφανεῖς τοῦ κόσμου, τὸ γόνυ ὄλοι κλίνετε μ' εὐλάβειαν ἐμπρὸς μου.
- Μακρὰν ὁ κάθε μασκαράς, μακρὰν ὁ κάθε χοῖρος, ποῦ τὸν πολῦτιμον σταυρὸν δὲν φέρει τοῦ Σωτήρος, ποῦ δὲν κατώρθωσε ποτὲ νὰ βάλῃ μιὰ κονκάρδα... βάρδα σοῦ λέω. Περικλῆ, ἀπὸ 'μπροστά μου, βάρδα. Δὲν θέλω πλέον 'στοῦ ἐξῆς μὲ σὲ νὰ συζητήσω καὶ οὔτε καταδέχομαι μαζί σου νὰ 'μιλήσω, σὲ θεωρῶ μηδενικὸν ἐμπρὸς 'στὸν ἑαυτὸ μου, περίτριμμα τῆς ἀγορᾶς, περίτριμμα τοῦ δρόμου, σὲ φτύνω, σὲ περιφρονῶ καὶ σοῦ γυρνῶ τὰ νῶτα.
- Π.—Θὰ σοῦ ἀλλάξω τὸ σταυρό, ἀγαπητὲ ἱππότη.
- Φ.—Δὲν ἔχεις πιά δικαίωμα τὸ ξύλο σου νὰ πέρνης καὶ ὅταν σοῦλθη ὄρεξις τῆς ῥάχης μου νὰ δέρνης. Δὲν εἶμαι πλέον, Περικλῆ, ὁ Φασουλῆς ὁ πρῶτος, ὁποῦ ποτὲ δὲν ἔρχεται εἰς τὴν πασσέτα σ ὁ τ ο ς, ὁ ἄνθρωπος ὁ τίμος, ὁ ἀφανῆς δημότης, ἐκεῖνος ὁ φλεγματικὸς εἰς ὄλα πατριώτης, ὁ λέγων τὸν εὐθύτατον τῆς ἀληθείας λόγον καὶ δυνατὸν μαγαλάρωμα ἐκ τῆς χειρός σου τρώγων. Καὶ ἀπὸ τώρα, Περικλῆ, μὲ τὸν καινούριον χρόνον

ἐγὼ δυνάμει τοῦ σταυροῦ θὰ σὲ ξυλοφορτώνω, σὺ ἔσει ὁ δερόμενος κι' ὁ Φασουλῆς ὁ δέρων καὶ εἴξευρέ το, Περικλῆ, αὐτὸ ἐκ τῶν προτέρων. Δυνάμει τούτου τοῦ σταυροῦ ἡ θέσις μας ἀλλάζει κι' ἐγὼ νὰ εἶμαι κύριος τῆς ῥάχης σου ταιριάζει, σὺ δὲ νὰ εἶσαι πάντοτε μηδαμινὸς χαλντούπης.

Π.—Θὰ σοῦ ἀλλάξω τὸ σταυρό, ποῦ σοῦδωσ' ὁ Τρικούπης. Μὰ δὲν μοῦ λές, βρέ Φασουλῆ, γιατί καὶ σὺ ἀλήθεια τὸν τοῦ Σωτήρος ἀργυροῦν ἐκρέμασες 'στά στήθει; Μὴ ἐκδουλεύσεις ἕκαμες σπουδαίας εἰς τὸ κράτος 'στοῦ παρελθόν ἢ 'στοῦ παρόν, πρὸ χρόνων ἢ ἐσχάτως;

Φ.—Τὶ νὰ σοῦ 'πῶ, βρέ Περικλῆ κι' ἐγὼ τὸ ἐξετάζω καὶ διὰ τοῦτο διαρκῶς τὴν κεφαλὴν μου σπάζω, μὰ δὲν εὐρίσκω, φίλε μου, ἐκδουλεύσιν καμμίαν... δὲν μ' ἔκαμαν οὐδέποτε δημόσιον Ταμίαν, γῆς ἐθνικῆς δὲν ἔκλεψα οὔτ' ἓνα στρέμμα μόνον, ἀλλ' οὔτ' ἐπλαστογράφησα καθ' ἅπαντα τὸν χρόνον, ποτὲ δὲν διενήργησα κι' ἐγὼ διαδηλώσεις, δὲν ἐρητόρευσα ποτὲ διὰ ραγδαίας γλώσσης, οὔτε κανένα σκότωσα, οὔτ' ἔκλεψα καμμιά. Ἐβραίτσα ἢ Τούρκισσα, Φραντζέζα ἢ Ρωμῆ, τῆς δὲ περιφερείας μου δὲν ἔδειξα τὸ πλάτος, ἀλλ' οὔτε ἄλλην ἕκαμα ἐκδουλεύσιν 'στοῦ κράτος, ἀπὸ ἐκεῖνας ποῦ σταυροῦς ἀξίζουσι καὶ ταινίας καὶ θέσιν δίδουσι ἐντιμὸν ἐντὸς τῆς κοινωρίας.

Κι' ἂν μ' ἐρωτήσης διατὶ σ' αὐτὰς τὰς περιστάσεις ἱππότης ἔγινα κι' ἐγὼ ξεροκαμπίας πάσης, πιστεύω πῶς θὰ ἔγινα ἐπὶ τῷ λόγῳ μόνον πῶς ἐκδουλεύσεις σοβαρὰς προσέφερα πρὸ χρόνων 'στοῦ τμήμα τῆς Σ τ α τ ι σ τ ι κ ῆ ς μαζί μὲ τὸν Καζάζη, ἐφ' ᾧ καὶ ὁ Μαυρομαρᾶς μ' ἀνέκρινε γιὰ χάξι.

Π.—Αὐτὸ θὰ εἶναι, Φασουλῆ καὶ δὲν τὸ ἀμφιβάλλω.

Φ.—Αὐτὸ θὰ εἶναι, Περικλῆ, σὰν νιούτ καὶ δίχως ἄλλο.

Π.—Καὶ τώρα ποῦ τὸ αἶτιον τοῦ παρασήμου ξέρω ἀπὸ καρδίας, Φασουλῆ, ἐνθέρμως σὲ συγχαίρω, καὶ εἰς τὰς δύο παρεῖας φιλῶν σε διαπύρω, προσαγορεύω σε κι' ἐγὼ ἱππότην τοῦ Σωτήρος.

Φ.—Εὐχαριστῶ... τί κάμνετε;... πολὺ καλά... ἐπίσης... μὲ καθυποχρεόνετε μὲ τὰς περιποιήσεις.

Π.—Καὶ ποῖον θὰ ψηφίσετε, ἀγαπητὲ ἱππότη;

Φ.—Τὸν κύριον Κουκούλεζα καὶ τὸν Πετράκη πρῶτα.

Κι' ἂν ὁ Ρ ω μ ῆ ς καμμιά φορὰ γιὰ τὸν Πετράκη

[γράφη

πῶς τὰ μαλλιά του τάχατε καὶ τὰ μουστάκια βάφει, ἀλλ' ὅμως εἶναι ἄνθρωπος καλὸς καὶ μοῦ ἀρέσει καὶ πρέπει μέσα 'στὴ βουλή νὰ ἔχη μία θέσι. Ἄλλὰ καὶ τὸν Κουκούλεζα προστάζω νὰ ψηφίσης καὶ τοῦτος εἶναι ἄνθρωπος ἀγαπητὸς ἐπίσης.

Τοὺς ἄλλους πλέον, Περικλῆ, τοὺς ξέρεις καὶ τοὺς ξέ-

[ρω...

Π.—Γιὰ τοῦ Σωτήρος τὸν σταυρὸν καὶ πάλιν σὰς συγχαίρω.

Φ.—'Αλλὰ ποσῶς μὴ λησιμονῆς τὸν Στέφανο τὸν ξένο, διότι πρὸ παντὸς ἐγὼ εἰς τοῦτον ἐπιμένω.

Ἐν τούτοις ἐν ὀνόματι σὲ προσκαλῶ τοῦ νόμου νὰ ρίξης ἄσπρο μὲ τὰ δηρὸ ὑπὲρ τοῦ Οἰκονόμου.

Τὸν Ὀριγώνη ἔπειτα καὶ τὸν Λουκά τὸν Μπέλλο καὶ πρῶτο καὶ καλλίτερο τὸν μάμμο Βενιζέλο.

Π.—Κοὶ τώρα ποῦ μοῦ 'κρέμασες παράσημο, κενέφη, δὲν ξέρω πῶς μοῦ ἔρχεται, μὰ τὸ σταυρό, τὸ κέφι καὶ Ταξιάρχην ἐνταυτῷ νὰ σὲ χειροτονήσω.

Ὅρσε λοιπὸν, βρέ σεβαλιέ καὶ τρέχω νὰ ψηφίσω.

